

ОДДЕЛОТ Д

Фрида Мекфаден

1

Драга Ејми Бренер,

Вам Ви е доделена ноќната смена од нашиот главен психијатриски оддел, Одделот Д.

Како подготовка за доделената смена, Ве молиме разгледајте ги следните насоки:

Ќе Ви биде доделен нумерички код, што може да се употреби за да излезете од Одделот Д. За време на смената, НЕ СМЕЕТЕ да излегувате од одделот, освен во случај на опасност.

Не откривајте им ги своите лични информации на пациентите. Тоа вклучува детали за Вашиот личен живот, или адресата на живеење.

Следните предмети се забранети на Одделот Д: алкохол, запаливи течности, штипки, пенкала, игли, спојувалки, нитни, безопасни игли, турпии за нокти, пинцети, грицкалки за нокти, производи од тутун, електронски цигари, најлонски кеси, жилети, оружје, или кој било предмет што може да се употреби како оружје.

Одделот Д

Не очекувајте да спиеете за време на смената.

Дежурниот лекар за вечерта е доктор Бек. Ве молиме пријавете се кај него кога ќе пристигнете во одделот.

Со почит,

Полина Валтер

Административен асистент на Шефот на Психијатрија.

Госпоѓа Причет не може да спие.

Или, барем, не можеше да спие последниот пат кога беше овде, во психијатрискиот кабинет за надворешни пациенти, каде што сум на пракса последните две седмици. Работам со психијатарот по име доктор Силвер, кому му дадов прекар доктор Поспан (барем, така го нарекувам во главата), бидејќи осумдесет проценти од пациентите кои доаѓаат овде, имаат проблеми со спиењето. Периодов се наоѓам на психијатриска ротација од медицинскиот факултет, на која треба да се сретнам со генералната пракса со надворешни пациенти, кои страдаат од депресија, анксиозност, психози и слично, но овде доаѓаат луѓе само со проблеми со спиењето. Не ми смета тоа.

Сè уште ги чувам белешките во малиот бележник од последната посета на госпоѓа Причет. Дури сега сфаќам колку ми е нечитлив ракописот. Освен тоа што читам дека има шеесет и четири години, можам да прочитам само уште две реченици:

Не може да заспие.

И:

Мачка.

Сум го подвлекла зборот „мачка“ неколкупати, значи сигурно е важен, но не можам да прочитам ништо што сум напишала под зборот. Сигурно е нешто во врска со мачки.

Можеби нејзината мачка ѝ седела на лицето, додека се обидува да заспие. Тоа еднаш ми се има случено.

Госпоѓа Причет се наоѓа во собата за преглед. Сивата кратка коса ѝ е зачешлана и собрана во уредна пунџа, а во skutот држи розова чанта. За разлика од повеќето соби за преглед што сум ги видела, оваа нема подигната маса за прегледи. Тоа е обична соба со два дрвени стола. Госпоѓа Причет е седната во еден од столовите, јас ќе седнам во другиот, а потоа кога ќе дојде доктор Поспан, ќе станам за да седне во столот и непријатно ќе висам над нив.

„Ејми!“ извикува госпоѓа Причет, кога влегува во собата. „Многу ми е мило што те гледам, мила!“

„Да?“ Ова е поинаков од вообичаените поздрави што ги добивам од пациентите со уморни очи. „Како спиете?“

„Многу подобро – благодарение на тебе!“

„Навистина?“ Се обидувам да не звучам стаписано, но тешко ми е да не издрдорам, *Но, јас не најправив ништо*.

„Да!“ Ме гледа со озарен поглед. „Сите други само ми препишуваа лекови за спиење, но ти зборуваше со мене. Уште поважно, ме слушаше. Така сфатив дека причината што не можам да спијам е тоа што ми недостига Господин Мустаќко, откако умре пред шест месеци“.

Ох, *мачкаџа*. Сега сè има смисла. „Многу ми е мило што помогнав“.

Се смешка со солзи во очите. „Затоа, откако зборував со тебе, си заминав и отидов да купам ново маче. Откако го донесов дома Господин Бушавко, спијам цврсто како труп. Само поради тебе. Бидејќи ти имаше време да ме ислушаш“.

Што да речам? Како студент по медицина немам големо знаење, но имам време да им се посветам на пациентите. Тоа е добро, бидејќи госпоѓа Причет продолжува да ми покажува околу пет милиони слики на полароид од нејзината нова мачка.

„Исто така“, вели, кога завршуваме со разгледување на сликите, „ти донесов подарок за да ти заблагодарам!“

Подарок од благодарност? Сериозно? Леле, ова е највозбудливото нешто што ми се случило во последните две години.

Но, дел од мојата возбуда исчезнува кога госпоѓа Причет станува од столот. Сосема исчезнува кога ја зема огромната слика, за кој не бев свесна дека е потпрена на сидот од собата за прегледи. Сликата беше свртена обратно од нас, но сега јасно ја гледам.

Тоа е портрет на мачка, со огромни пропорции, голема е речиси колку мене.

„Ова е слика што ја нарачав од Господин Мустаќко“, гордо вели госпоѓа Причет. „Би сакала да ја имаш“.

„Ох“, вела. „Хм. Благодарам!“

На огромниот портрет доминира црната мачка. Очигледно, ова е од огромни размери, бидејќи Господинот Мустаќко беше малечко маче. Но, зошто на сликата изгледа толку *налушено*?

„Зарем не изгледа многу реално?“ вели госпоѓа Причет.

Да. Навистина изгледа како да ќе скокне од сликата и ќе ми се нафрли.

Ја изнесувам сликата од просторијата и не знам каде ќе ја закачам во мојот малечок стан. Засега, ја оставам во ходникот.

Доктор Поспан работи во соседниот кабинет. Таму има биро и компјутер, а доктор Поспан впишува нешто на тастатурата, кога тропам на вратата. Кога ме погледнува, ги крева нагоре очилата за читање и ме погледнува со неговата карактеристична блага насмевка.

„Здраво, Ејми“. Доктор Поспан секогаш зборува со смирен глас, речиси монотон. Сигурна сум дека може да ги успие неговите пациенти само со гласот. Тие сигурно заминуваат од сесијата и веднаш заспиваат во автомобилите, можеби и додека возат. „Подготвена си?“

„Да“, вела.

„Во ред. Кажи ми за госпоѓа Причет“.

Набрзина ги читам забелешките за госпоѓа Причет од мојот бележник. Доктор Поспан смирено слуша и во соодветните мигови малку за’ржува. Го спомнувам портретот со мачката, надевајќи се да ми понуди да го земе, но немам таква среќа.

„Значи“, вела, „тоа е тоа“.

Доктор Поспан замислено ја трие белата брадичка. „Но, кажи ми, како си *џи*, Ејми? Ми изгледаш како ни ти да не си спиела добро“.

Во право е – минатата ноќ не спиев добро. Сигурна сум дека имам огромни темни подочници. „Имам малку трема, бидејќи вечерва сум на смена во Одделот Д“.

„Ах, тоа има смисла“. Не сум сигурна колку треба да бидам вознемирена од фактот што тој мисли дека е нормално што сум ја поминала половина од ноќта грижејќи се за ноќната смена од заклучениот психијатриски оддел. „Одделот Д може да биде голем предизвик. Но, мислам дека вечерва ќе научиш многу. Кој ти е надреден доктор?“

„Доктор Бек“.

Кима со одобрување. „Еден од најдобрите психијатри што ги познавам. И одличен учител. Вечерва ќе стекнеш одлично искуство“.

Се сомневам во тоа.

„Нема потреба од загриженост“, вели со неговиот смирен и уверлив глас. „Не заборавај, ќе имаш лозинка за да излезеш од одделот. Можеш да излезеш во кое било време“.

Така е. Наводно имало мала тастатура со шестоцифрен број, што ја контролира заклучената врата од психијатрскиот оддел. Но, јас не можам да запознавам телефонски број, а ова е уште една бројка плус. Што ако го заборавам кодот и заглавам таму? *Што џоаш?*

Се насмевнува со смирувачка насмевка. „Последни-
ве две седмици овде заврши многу добра работа, Ејми.
Сите пациенти ми кажуваат дека си одличен слушател.
Многумина студенти како да забораваат дека пациентите
се луѓе, исто како мене и тебе. Тие само сакаат да им
биде подобро, а дел од твојата должност како лекар, е да
им ја овозможиш најдобрата нега“.

„Знам“.

Ја накривува главата настрана и ме гледа со замислен
поглед, како што прави често. „Зошто си толку загри-
жена, Ејми?“

„Па, ми изгледа дека може да биде... опасно“.

„Ќе биде во ред“. Ме погледнува со влажните сини
очи. „Сите пациенти се многу добро контролирани со ле-
карствата што ги примаат. Нема за што да бидеш загри-
жена“.

Тоа звучи како лага. Ако се добро контролирани, то-
гаш одделот нема да биде заклучен, нели?

Но, тоа не е вистинската причина поради која страву-
вам од ноќната смена во тој оддел. Не можам да му ја ка-
жам на доктор Поспан вистинската причина поради која
не можев да заспијам. Никому не можам да му ја кажам
вистинската причина зошто сум преплашена да одам во
Одделот Д.

„Слушај“. Доктор Поспан погледнува во златниот ра-
чен часовник. „Дозволи јас да завршам со госпоѓа При-
чет, а ти замани си порано? Одвој малку време за себе,
пред да се упатиш во Одделот Д“.

Малку време за себе звучи фантастично. Повеќе не
можам да си дозволам да имам слободно време.

„Многу Ви благодарам“, велеам.

Ми намигнува. „Нема проблем. И не грижи се. Кога ќе
влезеш во Одделот Д, ќе видиш дека не е толку страшно.
Ти ветувам“.

Се воздржувам да не му ја кажам вистината. Вистина-
та е дека веќе сум влегла во Одделот Д.

Еднаш, пред речиси десет години, бев таму на посета.

Тогаш мојата најдобра пријателка беше пациент таму.

Сè уште се сеќавам на нејзината заплеткана коса и подивен поглед. Повеќе не изгледаше на мојата најдобра пријателка – повеќе личеше на диво животно, затворено во кафез. Но, она што остана во мене најдолго – тоа што никогаш нема да го заборавам – се зборовите што ми ги извика во секундите пред да избегам од одделот, колнејќи се дека никогаш повеќе нема да се вратам таму:

Ти си ѿаа шѿо шреба да е зайворена овде, Ејми.

2

Следните тринаесет часа од животот ќе ги поминам заклучена во психијатриски оддел.

Се обидувам да не мислам на тој факт, додека седам во сопатничкото седиште на старата тојота на мојата цимерка Габи. (Автомобилот беше на нејзиниот татко, па на нејзиниот брат, а сега е нејзин – но, во секое време може да стане сопственост на отпадот). Љубезно се понуди да ме одвезе до болницата за ноќната смена, што почнува точно за дваесет минути. Како одбројување до моето погубување.

„Престани да полудуваш, Ејми“, ми вели Габи. Изминативе две седмици таа работи во Одделот Д во дневните смени и не ја разбира мојата загриженост. Првата седмица работеше со доктор Бек и апсолутно го обожава. „Ќе биде во ред“.

Се разбира, во овој миг полудувам малку повеќе, со оглед на фактот што Габи штотуку помина на знакот Стоп, без да застане. Габи сигурно е вториот најлош возач на Лонг Ајленд (првиот, се разбира сум јас). Но, сепак,

ако Габи го забие автомобилот во дрво, нема да мора да одам на ноќната смена. Првпат се надевам дека ќе имаме ужасна сообраќајна несреќа.

Добро, можеби не ужасна. Барем нешто доволно лошо што ќе бара посета на болница. Можеби скршена коска – некоја неважна, како коската од малиот прст на раката.

„Со кого си заедно на смена ноќва?“ ме прашува Габи.

„Со Стефани“.

„Ох!“ Се смешка. „Стефани е прекрасна. Одлично е што си заедно со неа“.

Мора да се согласам со неа. Стефани Марголис е една од моите посталожени колешки од факултет. Таа е таква личност со која сакаш да учиш вечерта пред тест, бидејќи секогаш е полна со знаење, но не е досадна во врска со тоа. Таа е смирувачко присуство во секоја историја. Се чувствувам малку подобро, знаејќи дека таа ќе биде вечерва со мене.

Габи поминува со раката низ нејзините црни кадрици, но раката ѝ заглавува, и за миг, сериозно сум исплашена дека ќе мора да го преземам управувачот и да управувам со автомобилот, додека таа ја отплеткува косата со помош на двете раце. Но, потоа веднаш презема контрола.

Телефонот ми вибрира на ногата. Го вадам од џебот и се сепнувам кога ги гледам сериозно изгризаните нокти – и сега ќе ги грицкав, ако останеше нешто за грицкање. Името Камерон Бергер зјае во мене од екранот на телефонот. Под него е пораката:

Еј.

Мислев дека вечерва ништо не може да направи да се чувствувам полошо, но сепак можело. Порака од моето поранешно момче, кој неодамна ми раскина на многу понижувачки начин.

„Што е?“ прашува Габи.

„Камерон“, велам.

Прави гримаса со лицето. Габи беше таа што ми ги подаваше марамчињата по раскинувањето со него, и дури ми помогна да ги изгорам работите на Кам, што тој ги остави кај мене дома. „Што сака идиотот?“

„Напишал само ‘Еј’“.

„Како се осмелува!“ Удира со раката на свирката, и сигурно го преплашува типот од автомобилот пред нас, кој не направи ништо погрешно. „Се надевам дека нема да му одговориш“.

„Се разбира дека не“.

„Не знам зошто едноставно не го блокираш!“

Во право е – треба да го блокирам. Ќе го блокирам.

Можеби утре.

Вртиме на аголот и ја здогледуваме болницата – тоа е нова градба со кружен облик, така што одделите со хоспитализираните пациенти создаваат спирала. Била изградена со цел да има ултрамодерен надворешен изглед, како да живееме во не толку далечната иднина. Последните две години, одев на предавања во болницата: анатомија, физиологија, патологија, микробиологија итн. Но, сега најпосле ја користиме болницата за причините за кои е наменета: да ги гледаме пациентите и да учиме како да станеме лекари. Целиот живот сонувам за тоа.

Иако *никогаш* не сум сонувала да станам психијатар. Од сите специјализации за кои размислував, ова е единствената која не ми падна на памет.

Габи нагло застанува со автомобилот пред влезот преполн со луѓе и за малку не го удира човекот во инвалидска количка. „Стигнавме!“

„Стигнавме“, повторувам и цврсто ја држам кафената хартиена кеса во skutot, во која има сендвич со кашкавал и кесичка чипс, што ја најдов во една од витрините. Кесата се тутка под мојот стисок.

„Не грижи се“, ми вели Габи. „Ќе бидеш во ред“.

„Ќе ти пратам порака кога ќе влезам внатре“. Сакам да додадам: *Ако не ти пишувам на секој час, прај ти по-мош.*

„Всушност...“ Габи го врти праменот со црна коса околу прстот. „Внатре сигналот не е баш најдобар. Подобро кажано... не постои“.

Ја гледам со подзината уста. Не мислев дека е возможно да се чувствувам полошо од ова, но еве било возможно. „Не ми кажа за тоа!“

„Па, веќе беше многу вознемирена. Не сакав да направам да се чувствуваш полошо!“

Ја наведнувам главата наназад и се муртам. „Барем така ќе можев да се *погдошвам*“.

„Слушај“, вели, „ако отидеш во собата за одмор на персоналот и го кренеш телефонот кон прозорецот, можеш да добиеш неколку црти“.

Очигледно поголемиот дел од ноќта ќе ја поминам во собата за персоналот, со телефонот залепен за прозорецот.

„Ќе те земам изутрина“, вели Габи. „Точно во седум часот. Ќе одиме на палачинки“.

Се чувствувам лошо што ќе ја довлечкам Габи во болницата во седум часот наутро, иако, да бидам искрена, нејзина беше сјајната идеја заедно да се возиме оваа година. Засега, имам чувство како тоа да е пропаднат експеримент, но сè обидуваме да ни успее. Сепак, помислата да скокнам во автомобилот на Габи изутрина и да се одвеземе до локалното ресторанче на палачинки, многу ме радува.

„Во ред“, велам, но не излегувам од автомобилот. Не се помрднувам од седиштето.

„Ејми“. Ми се мурти. „Мора да се смириш. Зошто си толку загрижена?“

Истото прашање што ми го постави доктор Поспан.

Ја отворам устата, посакувајќи да ѝ кажам сè, но знам дека не можам. Само еден човек ја знае вистината, а тоа е Џејд. Не смеам да кажам на никој друг. Не на моите родители, не на Габи... Не можев да му кажам ни на Камерон, пред да дознаам каков идиот е.

„Што ако“, тивко велам, „на крајот од ноќта, се збунат и мислат дека сум еден од пациентите таму и не ме пуштат да излезам?“

За миг, Габи само зјае во мене. Но, тогаш, по неколку секунди, бликнува во гласна смеа. Таква смеа, карактеристична за Габи, што обично ме тера да ѝ се придружам, но не денеска. „Ох, Боже, Ејми. Многу си смешна“.

Мисли дека се шегувам.

Го кревам погледот за да ја погледнам петнаесеткатната болница, што се надвиснала над мојата глава. Иако е јули, сигурно ќе заврне, бидејќи сонцето веќе се спушти на небото и сиви облаци се создаваат над покривот од болницата, давајќи ѝ злокобен изглед. Никогаш во животот не сум се плашела толку.

Но, само сум будалеста. Тоа што се случи беше многу одамна. Навистина, сега е само далечно сеќавање.

Ќе биде во ред.

3

ПРЕД ОСУМ ГОДИНИ

Го обожавам џемперов. Многу го сакам.

Никогаш не сум била тип што носи џемпери. Но, розовата нијанса совршено му одговара на тенот на мојата кожа, а кога ја допирам меката ткаенина, имам чувство како да допирам облаче. Се вртам налево и надесно и се восхитувам на мојот изглед во едно од многуте огледала во „Рикардос“ – преполната продавница за облека во трговскиот центар.

„Изгледаш *извонредно* во него“.

Малку потскокнувам од звукот на гласот на мојата пријателка, Џејд Карпентер. Интересно е, бидејќи таа е еден од најгласните луѓе што ги познавам и поседува еден од највпечатливите карактери, но понекогаш може да ти се прикраде како тивок нинџа. Се вртам и ја гледам застаната зад мене, внимателно потпрена на закачалката со тесни фармерки, што сигурно би ѝ стоеле широко.

„Мислиш?“ велам. Повторно ја допирам ткаенината.

„Да!“ Џејд го става праменот од нејзината права руса коса зад увото. Утрово ставила премногу шминка, што ѝ се лепи на трепките. „Никогаш не купуваш нова облека, Ејми. Секогаш ги носиш истите работи“.

Тоа не е потполно невестинита изјава. Да, обично носам фармерки и преголеми блузи со качулка. Но, обожавам такви блузи. Топли се и удобни и ако заврне, можеш да ја навлечеш капата. Тие се совршеното парче облека!

„Купи го“, вели Џејд. „Верувај ми“.

Мудро ги изговара зборовите и заминува, за да најде некое парче облека за себе. Џејд ќе излезе од продавницата со најмалку еден нов изглед, можеби два. Ќе купи и накит. Секогаш купува.

За промена, можам и јас да го направам истото. Мајка ми ми даде пари – две нови банкноти од дваесет долари, што ги раситнив кога купив леден чај од праска (мојот најомилен пијалак на светот), но остатокот сè уште ми стои во паричникот. Можам да си купам џемпер. Барем еднаш во животот, можам да поседувам убаво парче облека, што е поразлично од блуза со качулка. Би било интересно да го покажам новиот џемпер на училиште во понеделник.

Ја земам в раце етикетата што виси од ракавот на џемперот. Устата ми подзинува.

Добро, нема да го купам џемперот денеска.

Го соблекувам и го враќам на закачалката и го закачувам покрај другата облека, обидувајќи да го потиснам чувството на копнеене. Како може еден глупав џемпер да чини толку многу пари? Сепак, тоа е само куп волница, нели? Мора да заминам побрзо, пред да развијам некаква опасна приврзаност.

Додека стојам среде продавницата, обидувајќи се да не го галам мекиот џемпер, забележувам дека од другата страна на закачалката стои мало девојче. Има околу шест или седум години, облечена е во розов фустан во

иста боја како џемперот, а околу лицето ѝ паѓаат руси кадрици. Преслатка е, особено кога ми се насмевнува и забележувам дека ѝ фалат предните запчиња.

„Џемперот би ти стоел многу убаво“, вели со слаткото гласче.

„Ох, фала ти“, вела.

„Треба да го купиш“.

Натажено ѝ се насмевнувам. „За жал, малку е скап“.

Девојчето ме гледа. Очите ѝ се со интензивна сина боја, како две вирчиња од совршена морска вода, порабени со долги и црни трепки. „Па, тогаш, треба да го земеш“, вели.

Молам?

Го гледам девојчето, мислејќи дека не ја слушнав добро. Се прашувам каде се нејзините родители. Толку малечко девојче не треба да биде само, нели? „Се извинувам?“

Девојчето повторно ме озарува со беззабата насмевка. „Никој нема да види“, вели. „Продавницата е голема. Нема да забележат дека го нема“.

Во право е. „Рикардос“ е огромна продавница. Има само неколку вработени на катот. Ако го ставам џемперот во ранецот, никој нема да забележи. Можам да заминам одовде со џемперот, кој нема да ме чини ни паричка.

Но, не можам да го направам тоа. Тоа би било крадење! Никогаш во животот не сум украла нешто, дури ни гума за цвакање. Не можам да украдам цел џемпер.

Пред да имам можност да му објаснам на малото девојче дека не е добро да се краде, чувствувам допир на раката. Џејд стои до мене, со див поглед во сините очи, што се ишарани со жолти точки. Ја става црвената чанта на рамото.

„Еј, Ејми“, вели. „Подготвена сум да си одиме. Ајде“.

Пред да се спротивставам, Џејд ме влече кон излезот. Така е најдобро, си мислам. Триесет и седумте долари

и ситните парички што ги имам во паричникот, нема да бидат доволни за да купам нешто овде.

„Сакаш следно да одиме во ‘Сали’?“ велем, кога излегуваме низ закачалките со облека. „Таму има поевтини работи“.

„Секако. Можеби“.

„Или, да купам уште еден ладен чај од праска?“

Џејд се смее. „Сигурна сум дека, ако те расечам, крвта ќе ти биде деведесет проценти ладен чај од праска“.

Па, што да речам? Обожавам ладен чај од праска. Има и полоши зависимости.

Кога доаѓаме до излезот од продавницата, Џејд сè уште ме држи со ковчестите прсти. На излегување, се огласува заглушувачки аларм. Се скаменувам од изненадување, а тисокот на раката од Џејд се засилува.

„Трчај“, ми вели.

Пред да можам да размислам што се случува, со Џејд трчаме. Зад нас се дере глас, кој ни вели да застанеме, но очигледно е дека во овој миг тоа веќе е невозможно. Трчаме низ трговскиот центар меѓу семејствата со мали деца, и за малку се сопнувам од количка за бебе. Џејд за малку ја соборува жената со стапче. Но, откако вртиме на уште еден агол, Џејд ме повлекува во мала ниша и најпосле застануваме.

Џејд дише забрзано, но и се смее. Образите ѝ се светло розови, а бланшираната руса коса ѝ е разбушавена. „Ох, леле“, вели.

Ги ставам рацете врз градите и ги масирам. „Што беше тоа?“ прашувам, иако мислам дека веќе знам.

Џејд ја отвора црвената чанта. Погледнувам внатре и ја здогледувам: кошула, пикната во чантата, со етикетата сè уште закачена.

„Џејд!“ гласно ѝ велем. „Не ми се верува дека го направи тоа!“

Рамнодушно ми вели, „Во продавницата сè беше скапо. Немав избор! Не е толку страшно“.

Со Џејд сме најдобри пријателки од првиот ден во градинка, кога откривме дека носиме ист фустан – бел, со розови и виолетови срциња на градите. Секој викенд, од деветгодишна до единаесетгодишна возраст, спиевме една кај друга, а таа знае за секое момче во кое сум била заљубена, и се колнеше дека ќе ги чува моите тајни до крајот на животот. Никогаш не сум имала толку добра пријателка како Џејд Карпентер.

Но, во последно време, чувствувам како едвај да ја познавам. Порано беше слична на мене: сакаше да оди на училиште, сакаше да чита, и ги следеше правилата. Но, во текот на изминатата година, добиваше луди идеи за работи што сакаше да ги прави, на пример, минатата седмица ми се јави во два часот по полноќ и ме праша дали сакам да провалиме во базенот на господин Меклоски и да скокаме! Не, не сакав.

„Не треба да крадеш, Џејд“. Не сакам да звучам досадно и да ѝ одржам предавање за тоа дека крадењето не е во ред, па велам само, „Што ако те фатат?“

Одмавнува со раката, како тоа воопшто да не ја загрижува. Но, мене ме загрижува. Следната година треба да се пријавуваме на факултети. Не сакам во апликацијата да морам да го објаснувам обвинувањето за крадење по продавници.

„Сите го прават тоа“. Џејд ме погледнува. „Требаше да го земеш џемперот. Одлично ти стоеше“.

Гровтам. „Знаеш, и малечкото девојче ми велеше да го земам. Ти се верува?“

Џејд ја вади кошулата од чантата и ја крева нагоре, восхитувајќи се на светкавите букви на предниот дел. „Кое малечко девојче?“

„Малечкото русокосо девојче, кое стоеше до мене“.

„Не видов малечко русокосо девојче да стои до тебе. Што зборуваш, Ејми?“

Ги превртувам очите. Моќта на запазување на Џејд не е баш најсјајна.

Одделот Д

Како можеше да не го забележи мелечкото девојче?
Девојчето се истакнуваше во нејзиниот розов фустан со
тантела. И стоеше веднаш до мене.

Зарем не?